

pengene var forholdsvis billige for Drengene, som bode i selve Byen, lejede en lille beskeden Bolig og flyttede dertil med sine Børn.

Hun havde strax det Held at faa en lille Dreng i Pension, omtrent paa Alder med hendes egen Søn. Dette satte hende i Stand til at antage en Lærer til at forberede Drengene til Optagelse i Skolen.

Desuden hjalp to af hendes Mands Slægtninge, velstaaende Handelsfolk, hende over den første og værste Tid.

Hendes Plan var at faa Tilladelse til at have Skoledisciple i Pension for derved at skaffe sig Midler til at opdrage sin egen Søn. Et Aars Tid efter, at hun var kommen til Harrow, lykkedes det hende virkelig at faa denne Tilladelse af Dr. Vangtan, Skolens Forstander, der hurtig var bleven den blide, stærke, lille Kones Ven og Beskytter. Han stillede kun den Betingelse, at hun tillige skulde optage i sit Hus en af Skolens Lærere, for at Drengene ikke skulde savne mandligt Tilsyn.

Omsider fandt hun et Hus af passende Størrelse. Det var gammelt og noget forfaldent, men dækket af Roser og Epheu og havde en henrivende Beliggenhed paa Toppen af Harrow Hill mellem Kirken og Skolen. Dagligstuen vendte ud til den store Have, der skraanede jævnt ned ad Højens ene Side og var fuld af de herligste gamle Træer, Gran, Lavrbær, Morbær og andre Frugttræer, alle Slags Buskvæxter, bugnende Jordbærbede ned ad de solbeskinnede Skraaninger — et sandt Paradis for de Børn, der færdedes der.

I et mægtigt portugisisk Lavrbærtræs skyggefulde Krone havde Annie indrettet sit specielle Lysthus. Der drømte og læste hun Sommeren lang. Hendes Yndlingslæsning var Miltons »Tabte Paradis«, ofte skræmmedes Fuglene bort, naar hendes klare Barnestemme i overvældende Begejstring pludselig deklamerede et eller andet af Miltons statelig klingende Vers.

Det var just paa Annies ottende Fødselsdag, at hendes Moder tog dette Hus i Besiddelse, og der var i elleve Aar hendes lykkelige Hjem, det, hun aldrig forlod uden Sorg, og til hvilket hun bestandig vendte tilbage med Glæde.

II.

Hidtil havde Annie og hendes Moder været uadskillige. Deres gensidige Kærlighed var selv mellem en Moder og Datter af en sjælden Styrke og Inderlighed.

Nu kort efter Indflytningen i det ny Hjem kom den første store Adskillelse. En Dag, da Annie, der havde været paa Besøg i Nabolaget, kom springende ind i Dagligstuen til sin Moder, fandt hun der en fremmed Dame med et noget barsk Ansigt, hvis Udtryk blev

mærkelig mildere, da hun smilede til det nydelige Barn.

Det var Miss Marryat, en Søster til den berømte Romanforfatter af samme Navn.

Hun besøgte dem oftere og fandt saa stort Behag i den livlige og opvakte lille Pige, at hun tilbød Fru Wood at tage Annie med sig hjem og opdrage hende sammen med en Niece, hun havde taget til sig.

I Begyndelsen vilde Fru Wood aldeles ikke høre Tale om det, hun kunde ikke tænke sig at undvære Annie en hel Dag, endsige give hende fra sig mange Aar i Træk, selv om hun fik hende hjem regelmæssig i hver Ferie.

Men lidt efter lidt blev det hende dog klart, at hendes Vægning vilde berøve Annie mere, end det stod i hendes Magt at erstatte hende, selv med den ommeste Omsorg; desuden var det ikke heldigt, at Annie voxede op med en hel Stab vilde Drengene som eneste Selskab — allerede nu spillede hun Cricket og klatrede i Træerne omkap med den bedste, — og den Tid vilde snart komme, da hun maatte sende sin Datter i Skole.

Hun gav endelig efter, og Annie fulgte hjem med Miss Marryat.

Hun var en enlig, velstaaende Dame med et sandt Talent til at opdrage Børn. Udmærket oplært, kundskabsrig og begavet besørgede hun selv hele Undervisningen, undtagen i Musik, der var overladt en Lærer.

Hun forstod frem for alt at indgive sine Elever Kærlighed til at lære, Tørst efter Kundskab, hendes Metode var saa sund og afpasset saa nøje efter Børnenes Tarv, at hver Time blev Glæde, hvert nyt Lærestof en Kilde til forøget Nydelse.

Men hun forsømte heller ikke hverken deres legemlige Udvikling eller at adsprede og more dem.

Hun bode med Børnene paa et Landsted i Nærheden af Charnioutt i Dorsetshire ved Devonfloden, og de nød i fuldt Maal alle Landlivets Friluftsglæder, og bestandig var »Tante«, som de kaldte hende, deres muntreste Legekammerat.

Miss Marryat hørte i religiøs Henseende til den strængeste evangeliske Sekt, hendes Tro og Tænkemaade farvede selvfølgelig de religiøse Forestillinger hos de Børn, hun opdrog.

Annies entusiastiske, fantasifulde Gemyt, der hurtig grebes af det aandelige Livs Strømninger, der rørte sig om hende, bøjede sig med Lethed, saa at sige ufrivillig, ind under de tunge og snævre Trosformer, der beherskede hendes daglige Tilværelse.

Hendes hurtige Nemme tilegnede sig uden Møje de lange Lektier i Biblen og Bønnebogen, og hun lærte udenad Side efter Side med ringe Besvær og høstede megen Ros, om end ikke altid fortjent, for